

Proloog

*Florentia 1477 AD***

Toen Nora haar ogen opende was alles om haar heen bedolven in een felle, witte deken. Met een arm voor haar ogen probeerde ze knipperend te wennen aan de scherpte van het licht.

Na een paar tellen gleed de warme straal over haar hoofd naar rechts, als een ondergaande zon, waardoor de kamer waar ze zich in bevond plots tevoorschijn kwam en ze het gezicht vond van de persoon die verstijfd voor haar stond.

De man was gekleed in een lang, bruin tuniek, dat hem vanaf de grond tot zijn nek bedekte. Van schrik liet hij de kandelaar uit zijn hand vallen, die na een kletter op de stenen vloer voor zijn voeten uitrolde.

Het bekende symbool om zijn nek trok Nora's aandacht. Drie cirkels door een driehoek, omringd met een grote cirkel.

Voorzichtig stak ze haar armen naar voren, handpalmen naar hem toe gericht.

'Vengo dal futuro.'

Ik kom uit de toekomst.

I

De stad

